

тящите лъжици бѣше единствен-
ниятъ звукъ, който се разна-
сяше надъ пладнуващия градъ.

Йото бѣше застаналъ до
оградата на кантона, гледаше
войниците преглъщаха. Очитѣ
му бѣха пълни съ нѣкаква вла-
га, навѣрно сжщата, която пъл-
ни очитѣ на малкитѣ гладни
звѣрчета. Азъ го закачихъ
прѣвъ:

— Какво чакашъ, момченце?

— Нищо. Само си гледамъ.

— Я го вижъ ти, юначага!
Да дойде отъ Скопие до тукъ
и да бжде гладенъ. Ура! Имаме
си гостъ!

Минута по-късно Йото бѣ-
ше на трапезата. Отсипахме
му войнишка храна и съ ра-
достни очи започнахме да го
гледаме какъ лакомо се храни.
Когато завърши обѣда си, той
благодарно погледна обкръжа-
ващите го войници, усмихна
се и викна съ тънкия си дет-

— Отъ къде си?

— Отъ тукъ, ама идвамъ
отъ Скопие.

— Какъ си дошелъ до тукъ?

— Пешкомъ. Четири дни и
четири нощи ходихъ.

— Да не би да си гладенъ!

— Да.

Войниците до единъ наскла-
чаха.

ски гласецъ:

— Чиче, да ви изпѣя ли
една българска пѣсния?

Войниците започнаха да рж-
коплѣската и Йото веднага се
намѣри на масата, повдигнатъ
отъ здравитѣ ржце на ротния
фелдфебелъ.

— Пѣй, Йото!

Подъ синьото велешко небе